

Ján Adamus

Otče osláv svojho Syna!

Ježiš pozdvihol oči k nebu a hovoril: „Otče, nadišla hodina: Osláv svojho Syna, aby Syn oslávil teba, tak, ako si mu dal moc nad každým telom, aby všetko, čo si dal ty jemu, im darovalo večný život. A večný život je v tom, aby poznali teba, jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista. Ja som ťa oslávil na zemi: dokončil som dielo, ktoré si mi dal vykonať. A teraz ty, Otče, osláv mňa pri sebe slávu, ktorú som mal u teba skôr, ako bol svet. Zjavil som tvoje meno ľuďom, ktorých si mi dal zo sveta. Tvoji boli a dal si ich mne a oni zachovali tvoje slovo. Teraz poznali, že všetko, čo si mi dal, je od teba, lebo slová, ktoré si ty dal mne, ja som dal im. A oni ich prijali a naozaj spoznali, že som vyšiel od teba, a uverili, že si ma ty poslal. Za nich prosím. Neprosím za svet, ale za tých, ktorých si mi dal, lebo sú tvoji. A všetko, čo je moje, je tvoje, a čo je tvoje, je moje. A v nich som oslávený. Už nie som vo svete, ale oni sú vo svete a ja idem k tebe. (Jn 17, 1- 11a)

Často počujeme sa sťažovať ľudí, že mnohé náboženské termíny ako sú spása, vykúpenie, Božia milosť... im nič nehovoria. Sú však aj takí ľudia, ktorí síce tvrdia, že hoci tieto pojmy chápu, nepocitujú ich úžitok. Všade okolo seba vidia iba zlobu, násilie, zločiny, a tak vlastne majú pocit, akoby svet nebol ani vykúpený.

Do tohto uvažovania sa nám prihovára Ježiš, ktorý vo svojej veľkňazskej modlitbe veľmi skromne a pokorne hovorí: Otče, ja som ťa oslávil na zemi: dokončil som dielo, ktoré si mi dal vykonať.

Tieto slová Ježiš vyriekol pred blížiacim sa utrpením a smrťou. Je presvedčený, že celé dielo svojho poslania dokončí na kríži, aby tam ľudí odovzdal svojmu Otcovi ako zachránených a vykúpených. Jeho dielo veľmi pekne vysvetľuje pápež Ján Pavol II., ktorý hovorí: Ježišovo dielo je určitý spôsob znovustvorenia človeka. Vykúpenie skrze kríž dalo znova a s konečnou platnosťou človeku dôstojnosť a zmysel jeho bytia na tomto svete, ktorý stratil vo veľkej miere následkom hriechu. Vo vykúpení našiel človek svoju vlastnú veľkosť, dôstojnosť a hodnotu svojho ľudstva.

Lenže s vykúpením je to ako s košíkom plným ovocia, ktoré môžeme obdivovať, ale keď ho nechutnáme, veľký význam pre nás mať nebude. Aj o vykúpení môžeme hovoriť tie najkrajšie slová, ale ak ho neprijmeme a neprivlastníme si ho, nebude mať pre nás význam. Pekne sa k tejto téme vyjadril svätý Pavol, ktorý v 1. liste Korintianom píše: Z Božej milosti som tým,

čím som, a jeho milosť nebola vo mne márna. Veď som pracoval viac ako oni všetci, vlastne ani nie ja, ale Božia milosť so mnou. A v liste Galatanom k tomu dodáva: Tí, čo patria Kristovi Ježišovi, ukrižovali telo s vášňami a žiadosťami. Pavol jasne hovorí, že musí byť spolupráca medzi človekom a darmi vykúpenia, teda musí odstrániť zo svojho života všetko, čo mu bráni prijať vykúpenie.

Iste mi dáte za pravdu, keď poviem, že medzi cenné ľudské vlastnosti patrí obetavosť. Poznajú ju rodičia, lekári, vojaci, požiarnici... Prečo sa človek obetuje? Robí to z lásky, lebo obetavosť má pre iných veľký význam. Takto máme vnímať Ježišovu obeť aj my. On ju nepriniesol iba pre oslavu svojho Otca, ale aj preto, aby mala pre ľudstvo význam. Potom je už iba na nás, či to pochopíme a prijmeme, alebo budeme ako nevďačné dieťa, ktoré sa za obetavosť rodičov „odvďačí“ nevďakom. Ježišovo vykúpenie by malo byť centrálnym impulzom nášho života. Uznajme predsa, že žijeme v rozličných stavoch a každý stav má svoje úskalia, ktoré často prinášajú znechutenie a únavu. Ak si však uvedomíme, že svoj stav máme prežívať ako tí, za ktorých Kristus zomrel, iste v ňom vytrváme a dáme mu zmysel. Vtedy prežijeme svoj život z lásky a vďačnosti za dar vykúpenia.

Slávny Michelangelo raz povedal istej grófke: Mám 86 rokov a dúfam, že ma Boh čoskoro k sebe povolá. Grófka sa ho spýtala: Ste azda unavený životom? A Michelangelo na to: Nie som hladný po živote, lebo život po živote pokračuje.

Aj my raz prideme k tomu okamihu. Predstavme si, že by sme mali možnosť sa pred smrťou pomodliť pred svojimi najbližšími. Mohli by sme v modlitbe povedať: Otče, dokončil som dielo, ktoré si mi zveril? Alebo by sme smutne museli konštatovať: Otče, svoj život som zbabral, ako sa len dalo? Pokiaľ žijeme, vždy je šanca sa napraviť. Chce to ale od nás vedomú, rozumnú a slobodnú spoluprácu s darom vykúpenia. To sa od nás očakáva najmä vtedy, keď túžime prijať niektorú sviatosť, ktorá prináša vykúpenie do našej duše. To sú kvapky krvi z Kristovho kríža, ktoré nás obmývajú.

Čo povedať tým, ktorí nechápu, čo je vykúpenie? Je to najväčšia aktivita Boha na záchranu človeka.

A čo povedať tým, ktorí si myslia, že nepocitujú vykúpenie? Zlo vo svete, násilie a zločiny nie sú chybou Vykupiteľa, ale vykúpených, ktorí nechcú prijať záchranu.

Keby sme boli natoľko slabí, že by sme nedokázali alebo nevedeli hovoriť o vykúpení, snažme sa, aby o tom hovoril náš život.

Nuž ani v starobe a v šedinách ma neopúšťaj, Bože, kým nerozpoviem budúcim o Tvojej mocnej ruke, o Tvojej moci, čo nad oblaky siaha a spravodlivo vládne národom. Hospodine, kto sa Ti vyrovná?

Dal si mi, pravda, skúsiť mnoho bied, ale ma znovu oživil a vyvedieš ma opäť z hĺbín zeme. Rozhodni moju dôstojnosť a znovu poteš ma, môj Bože! A ja Ti budem s harfou ďakovať za Tvoju vernosť, Svätý Izraela, ospevovať Ťa budem na citare, Bože. Nech moje ústa spevom hlaholia, i moja duša, Tebou vykúpená! Celý deň nech môj jazyk hovorí o Tvojej svätej spravodlivosti. Lebo sa rozišli a zahanbili všetci, čo chceli moju záhubu.

S trochou zveličenia sa hovorí, že známosti možno odstupňovať podľa kávy. Všetci máme známych, u ktorých na návšteve slušne počkáme, kým nám kávu ponúknu, aj keď to môže dlhšie trvať. Potom je tu skupina ľudí, ktorým po chvíli neváhame povedať: „Počuj, dal by som si kávu.“ A napokon existujú priatelia, ktorým môžeme bez okolkov hneď od dverí zahlásiť: „Kde mám kávu?“ a vieme, že sa neurazia. A nám zasa neprekáža, ak odpovedia: „Teraz nemám kedy, urob si ju sám, veď vieš, kde ju nájdeš.“ Jednoducho, poznáme sa tak dobre, že sa u nich cítíme ako doma – a rovnako sa oni cítia u nás.

„Večný život je v tom, aby poznali teba, jediného pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.“ Ježiš vo veľkňazskej modlitbe zdôrazňuje, aké dôležité je pre večnosť poznať Boha. Poznanie v biblickom kontexte však znamená omnoho viac ako iba informáciu. Poznať znamená mať skúsenosť, zažiť na vlastnej koži, hlboko, do detailu. Napríklad „poznať vojnu“ podľa Písma neznamená mať o nej prečítanú knihu, ale zúčastniť sa na bojovom ťažení. Podobne poznanie Boha a Ježiša Krista, na ktorom sa zakladá večný život, má byť pre človeka hlboké, osobné a intenzívne. Kristus to dokumentuje na svojom vzťahu s Otcom, keď hovorí o ich vzájomnej blízkosti: „Všetko, čo je moje, je tvoje a čo je tvoje, je aj moje.“

Medzi to, čo si najviac cením z kňazského seminára, určite patria priateľstvá. Prežili sme spolu toľko modlitieb, prednášok, pútí, brigád, kanadských žartíkov, no aj strachov zo skúšok a pohovorov, že sa medzi nami vytvorili trvalé putá. Aj keď som niektorých dlho nevidel, viem, že jeden pre druhého urobíme, čo je v našich silách. Keď mi nenaštartovalo auto, spolužiak mi bez váhania dal kľúče od svojho. Keď mi zavola o tretej ráno, že ostal s rodičmi visieť na letisku, vie, že vstanem a v snehovej búrke pôjdem do Bratislavy. Čas i veci sú dobrým priateľom navzájom k dispozícii.

Obrazne povedané, čosi podobné, ba omnoho viac by malo platiť o vzťahu s Bohom. Poznať ho tak dobre, že sme mu kedykoľvek k dispozícii. Neudržiavať s ním len povrchný vzťah plný okolkov a zdvorilostných fráz. Mať ho rád a vážiť si ho nadovšetko. Vnímať Boha v každodenných udalostiach, venovať mu čas, počúvať, čo nám chce povedať, nielen pýtať si, keď niečo potrebujeme. Vieme, akí nepríjemní sú ľudia, ktorí iba berú, a nič nechcú do vzťahu investovať, zavolajú, len keď niečo potrebujú, udržiavajú si odstup a ustavične čosi kritizujú. Nesprávame sa podobne k Bohu? Ak sa raz chceme v nebi cítiť ako doma, nemal by sa Boh už teraz tak cítiť v našom živote.

Martin Kramara

Veriaci, ktorý sa zúčastní na: Slávnosť Zoslania Ducha Svätého na verejnom speve alebo recitovaní hymnu **Veni Creator Spiritus**, môže za obvyklých podmienok získať úplné odpustky.

Blíži sa sviatok patrocínia nášho kostola – hody: Oslávme ho čo najďostojnejšie a tak všetci ktorí máte možnosť, pridite ho osláviť v slovenských krojoch.

Všetko sa dá odpustiť. Boh je vždy pripravený odpustiť človeku jeho previnenia a slabosti, ale len vtedy, ak o to človek stojí. Lebo aj na odpustenie treba dvoch - toho, kto odpúšťa, aj toho, kto odpustenie prijíma. Ak človek nie je ochotný prijať odpustenie, účinky odpustenia zostávajú visieť vo vzduchu. „Milosrdenstvo je najvznešenejšou Božou vlastnosťou, je podstatou samého Boha,“ hovorí sv. Ján Zlatoústý. Čo však z toho vyplýva pre človeka?

Vieme, že Boh stvoril človeka na svoj obraz a Ježiš v *Evanjeliu podľa Matúša* hovorí: „*Buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec*“ (Mt 5, 48). V *Evanjeliu podľa Lukáša* však hovorí trochu pozmenenú vetu: „*Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec*“ (Lk 6, 36). Dokonalý je teda ten, kto je milosrdný. Dokonalý nie je ten, kto sa celé dni postí, v nedeľu chodí na tri sväte omše a každý deň sa pomodlí päť ružencov, hoci i to je záslužné. Dokonalý je ten, kto dokáže odpúšťať a prejaviť lásku aj tomu, kto si to, ľudsky povedané, nezaslúži. Kresťanstvo je náboženstvom odpúšťania. Koľkokrát nám Boh v živote odpustil! Preto aj my máme odpúšťať svojim bratom a sestram, často však počujeme: „Odpustím mu, ale si to dobre zapamätám!“ To však nie je odpustenie. Keď vo sviatosti zmierenia dostaneme rozhrášenie, kňaz nám nikdy nepovie: „Chod' v pokoji, Kristus ti odpustil, ale si to dobre zapamätal.“ O čo viac pokoja, lásky a porozumenia by bolo vo svete, keby sme sa stali apoštolmi milosrdenstva a dokázali odpúšťať.

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

Sväté omše v siedmom Veľkonočnom týždni - (A)

2.VI. pondelok - *spovedanie* 17:15 - 18:00

18:00 Za † Jozefa a Helenu Vavrinčkových

3.VI. utorok - *spovedanie* 17:15 - 18:00

18:00 Za † Margitu Krchňákovú (1. mesiac od smrti)

4.VI. streda - *spovedanie* 17:15 - 18:00

18:00 Za † Jozefa Tešoviča a rodičov Tešovičových a Kolátových

5.VI. štvrtok - *spovedanie* 16:30 - 18:00

18:00 Za † Jaroslavu Stojkovičovi

6.VI. piatok – Prvý piatok - *spovedanie* 16:00 - 18:00

18:00 Za † Gabrielu Bednárkovú (1. výr.) a manžela Petra

7.VI. sobota

08:00 Za farníkov

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

8.VI. Nedeľa zoslania Ducha Svätého

08:00 Za farníkov

Lektori: Radakovičová J., Pešková L.

10:00 Za farníkov

Lektori: Fajkusová P., Hajičková M.

14:00 Posvätný ruženec, Litánie,

Liturgický kalendár

2.VI. pondelok Sv. Marcelín a Peter, mučeníci

3.VI. utorok Sv. Karol Lwang a spol., mučeníci

4.VI. streda Sv. Kvirín, biskup a mučeník

5.VI. štvrtok Sv. Bonifác, biskup a mučeník

6.VI. piatok Sv. Norbert, biskup

7.VI. sobota Sv. Róbert, opát

Slovo na dnes

Homília Svätého Otca Františka pri svätej omši s ordinármi Svätej zeme vo Večeradle 26. 05. 2014

Je to veľký dar, ktorý nám dáva Pán, že sa zhromažďujeme tu, vo Večeradle, aby sme slávili Eucharistiu. Keď vás v bratskej radosi zdravím, chcem sa obrátiť so srdečnými myšlienkami na východných katolíckych patriarchov, ktorí sa v týchto dňoch zúčastňovali na mojej púti. Chcel by som im poďakovať za ich významnú prítomnosť, ktorá je mi osobitne vzácna, a ubezpečujem ich, že majú osobitné miesto v mojom srdci a v mojej modlitbe.

Tu, kde Ježiš uskutočnil poslednú večeru s apoštolmi, kde sa ako vzkriesený zjavil medzi nimi, kde Duch Svätý zostúpil s mocou na Máriu a učeníkov, tu sa zrodila Cirkev, a zrodila sa, aby vyšla von. Odtiaľto vyšla, s rozlámaným Chlebom v rukách, s Ježišovými ranami v očiach a s Duchom lásky v srdci.

Zmŕtvychvstalý Ježiš, poslaný od Otca, odovzdal vo Večeradle apoštolom svojho Ducha a s jeho silou ich poslal obnovovať tvár zeme (por. Ž 104,30)

Vyjsť, vydať sa na cestu, neznamená zabudnúť. Cirkev, ktorá vychádza von, si uchováva pamiatku toho, čo sa tu stalo. Duch Tešiteľ jej pripomína každé slovo, každé gesto, a zjavuje ich zmysel.

Večeradlo nám pripomína službu, umytie nôh, ktoré Ježiš vykonal ako príklad pre svojich učeníkov. Umyvať nohy jedni druhým znamená prijať sa, akceptovať sa, milovať sa navzájom a slúžiť si. Znamená to slúžiť tomu, kto je chudobný, chorý, vylúčený, kto je mi nesympatický, kto je mi na obtiaž.

Večeradlo nám Eucharistiou pripomína obeť. Pri každom eucharistickom slávení sa Ježiš obetuje za nás Otcovi, aby sme sa aj my mohli zjednotiť s ním, obetovať Bohu náš život, našu prácu, naše radosti a naše bolesti..., priniesť všetko ako duchovnú obeť.

A Večeradlo nám pripomína aj priateľstvo. «Už vás nenazývam sluhami – hovorí Ježiš Dvanástim – ... ale nazval som vás priateľmi» (Jn 15,15). Pán nás robí svojimi priateľmi, zdôveruje sa nám s Otcovou vôľou a dáva nám seba samého. Toto je najkrajšia skúsenosť kresťana, a osobitne kňaza: stať sa priateľom Pána Ježiša a objaviť vo svojom srdci, že on je priateľ.

Večeradlo nám pripomína rozlúčku Učiteľa a prísľub opätovného stretnutia sa so svojimi priateľmi: «Keď odídem ... zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja» (Jn 14,3). Ježiš nás nezanecháva, nikdy nás neopúšťa, predchádza nás do Otcovho domu a tam nás chce so sebou priviesť.

Ale Večeradlo pripomína aj úbohosť, zvedavosť – „kto je ten, kto zradí?“ –, zradu. A môže to byť každý z nás – nie vždy len tí druhí –, kto tieto postoje znova obnovuje, keď sa pozeráme na brata povýšene, keď ho posudzujeme, keď našimi hriechmi zrádzame Ježiša.

Večeradlo nám pripomína aj delenie sa, bratstvo, harmóniu, pokoj medzi nami. Koľko lásky, koľko dobra vyprýštilo z Večeradla! Koľká dobročinná láska vyšla odtiaľto, ako z prameňa rieka, ktorá je na začiatku len potôčikom, a potom sa rozširuje a stáva sa veľkou... Všetci svätci tu načierali, veľká rieka svätosti Cirkvi vždy vyviera stadiaľto, vždy znova, z Kristovho srdca, z Eucharistie, z jeho Svätého Ducha.

Večeradlo nám napokon pripomína zrodenie novej rodiny, Cirkvi, našej svätej hierarchickej matky Cirkvi, ktorú založil zmŕtvychvstalý Ježiš. Rodina, ktorá má Matku, Pannu Máriu. Kresťanské rodiny patria do tejto veľkej rodiny, a v nej nachádzajú svetlo a silu kráčať a obnovovať sa, cez námahy a skúšky života. Do tejto veľkej rodiny sú pozvané a povolané všetky Božie deti z každého národa a jazyka, všetci bratia a deti jediného Otca, ktorý je na nebesiach.

Toto je horizont Večeradla: horizont Zmŕtvychvstalého a horizont Cirkvi. Stadiaľto sa Cirkev vydáva na cestu, aby šla von, oživovaná životodarným vanutím Ducha. Zhromaždená v modlitbe s Ježišovou Matkou, vždy znova prežíva očakávanie obnoveného vylitia Svätého Ducha: Nech zostúpi tvoj Duch, Pane, a obnoví tvárnosť zeme (por. Ž 104,30)!

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Božia prítomnosť

265 Deti... Ako sa len usilujú byť dobré v prítomnosti svojich rodičov! A kráľovské deti, ako sa usilujú zachovať si kráľovskú dôstojnosť pred svojím otcom Kráľom! A ty... neuvedomuješ si, že stojíš vždy pred Veľkým Kráľom, tvojím Bohom Otcom?

266 Neurob nijaké rozhodnutie bez toho, že by si sa zastavil a uvažoval o veci v Božej prítomnosti.

267 Je potrebné presvedčiť sa o tom, že Boh je neustále pri nás. Žijeme, akoby Pán bol od nás niekde ďaleko, tam, kde sviatia hviezdy, a zabúdame, že je vždy po našom boku. Je tu ako milujúci Otec -každého z nás miluje viac, ako môžu všetky matky sveta milovať svoje deti - pomáha nám, radí nám, požehnáva nás... a odpúšťa nám.

Koľkokrát potom, čo sme vyviedli nejakú nezbedu, sa nám podarilo vyhladiť zamračený výraz našich rodičov, keď sme im povedali, že už to viac neurobíme! A možno ešte v ten istý deň sme padli znova. A náš otec s predstieranou prísnosťou v hlase a vážnou tvárou nás karhal, ale srdce mu už mäklo, lebo poznal našu slabosť a pomyslel si: Chudáčik, ako sa usiluje byť dobrý!

Musíme byť naplnení a presiaknutí myšlienkou, že Boh je náš Otec, náš skutočný Otec, ktorý je pri nás a na nebesiach.

268 Zvykni si povznášať svoje srdce k Bohu v úkonoch vďaky veľa ráz za deň. Pretože ti dáva to i ono. Pretože tebou opovrhli. Pretože nemáš to, čo potrebuješ, alebo preto, že to máš. Pretože urobil svoju Matku, ktorá je aj tvojou Matkou, takou krásnou. Pretože stvoril slnko a mesiac a tamto zviera a onú rastlinu. Pretože tomuto človeku dal výrečnosť a ty si taký ťažkopádny. Ďakuj mu za všetko, pretože všetko je dobré.

269 Nebuď taký slepý a nevšímavý, že by si nevošiel do každého Svätostánku, keď zazrieš múry alebo vežu Božieho domu. On ťa očakáva. Nebuď taký slepý a nevšímavý, že by si nevzýval nepoškvrnenú Pannu Máriu, keď ideš okolo miest, o ktorých vieš, že tam urážajú Krista.

Josemaria Escrivá „Cesta“

STAREC, MAJSTER EMPATIE

V jednej ďalekej zemi na statku žil osol. Bol to bezpochyby výnimočný osol. Mal dlhé hebké uši a veľké žiariace oči. Všetky deti ho milovali. A tak keď jedného dňa zo statku zmizol, všetky deti to znepokojilo. Bol ich miláčikom. Každé ráno prichádzali po dvoch či troch alebo aj v početnejších skupinách v sprievode učiteľov navštíviť oslíka. Tí najmenší vyrážali na krátke prechádzky na jeho chrbte. Popoludní s deťmi prichádzali rodičia, aby tiež pozdravili Shloma - tak sa totiž oslík volal. No teraz bol preč a deti boli smutné.

A keďže smútok je nákazlivý, do západu slnka sa zhromaždili v jedálni všetci členovia statku. Z ich tvárí bolo čítať obavu. Začali sa radiť, čo urobia. Oslík Shloma hľadali, kde sa dalo, no nemohli ho nájsť.

Na statku žil aj starec, ktorý patril k jeho zakladateľom. V poslednom čase sa uňho začali prejavovať známky starnutia, dokonca sa mu deti občas aj otvorene vysmievali. Dospelí však dávali najavo väčšie ohľady. Keď sa tak všetci v novej priestrannej jedálni radili, ako budú ďalej postupovať, vstúpil starček do miestnosti a za sebou viedol Shloma.

Radosť to bola veľká, no prekvapenie ešte väčšie. Zatiaľ čo sa deti zhrkli okolo osla, dospelí obklopili starca.

„Ako je možné, že práve ty si osla našiel? Ako si to dokázal?“ pýtali sa ho.

Je ľahké si predstaviť, že sa starec cítil nesvoj, no taktiež bol potešený záujmom o svoju osobu.

Poškriabal sa na plešine, pozrel sa na strop, potom na podlahu, usmial sa a nakoniec odvetil:

„Bolo to jednoduché. Len som sa opýtal sám seba:

„Shlom (starec sa totiž tiež tak volal), keby si bol oslík Shlom, kam by si išiel?“ A potom som sa tam vydal, našiel som ho a priviedol.“

- Predstaviť si seba na mieste druhého pre mňa znamená...

- Keby som v istých situáciách prejavil väčší súcit, lepšie by som pochopil...

- Občas sa aj ja stratím... ako osol... a potrebujem sa „nechať nájsť“...

José Carlos Bermejo „Príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Petrovo zaprenie a ľútosť

„Tu vrátnička povedala Petrovi: ‚Nie si aj ty z učeníkov toho človeka?‘ On vravel: ‚Nie som! Stáli tam sluhovia a strážnici, ktorí si rozložili oheň, lebo bolo chladno, a zohrievali sa. S nimi stál aj Peter a zohrieval sa... I pýtali sa ho: ‚Nie si aj ty z jeho učeníkov?‘ On zaprel: ‚Nie som!‘ (Jn 18,17-18, 25)

Sv. Matúš uvádza, že Peter po tretej otázke sa začal zaklínať a prisahať: „Nepoznám toho človeka.“ A vtom zaspieval kohút. (26, 74)

Vo chvíli, keď Ježiš pred veľradou prisahou potvrdzuje, že je Božím Synom, Peter, prvý apoštol, prisahou zapiera, že ho pozná.

Peter zaprel trikrát. To bolo žalostné pre neho a bolestné pre Pána. Zapretie prvého apoštola bolo pre Pána trpkéjšie ako predošlý úder sluhu. Zrada toho, koho máme radi, bolí viac ako nespravodlivosť nepriateľa.

Predtým Peter sebedome vyhlásil: „Aj keby všetci odpadli od teba, ja nikdy neodpadnem.“ Ježiš mu nastavil zrkadlo budúcich hodín: „...skôr ako kohút zaspieva, tri razy ma zaprieš.“ (Mt 26, 33-34)

Keď Ježiša vyviedli na dvor, pozrel na Petra a on si spomenul na jeho predpoveď. V tej chvíli ho zaplavila

trpkosť i odpor, aký človek pociťuje voči sebe, keď odrazu vidí svoju nízkosť. Ale predovšetkým ho prenikla Ježišova láska. Vyšiel von a horko sa rozplakal.

Tieto slzy ho v Ježišových očiach vykúpili. Pre tieto slzy cítime s ním aj my. Bolo to vzbudenie ľútosť a lásky. A od človeka, ktorý zhrešil, sa nič viac nežiada.

Keď rozmyšľame nad Petrovým činom, nepohoršujeme sa, ani ho neodsudzujeme. Zhrešil, ale hneď to ofutoval. Je blízky každému z nás. Judášovo zúfalstvo je priepasť, ktorá nás od Judáša vzdaluje. Judáš v nás vzbudzuje hrôzu. Peter nás dojíma a posmeľuje. Presvedčame sa, že prvý apoštol bol tiež len človek, krehký a slabý ako my. Keď však znova uvidel Ježiša, spamätal sa - a to ho zachránilo. Bolo to preňho najcennejšie sebaopoznanie. A bolo cenné aj pre jeho Majstra. Vedel, že od tejto chvíle už môže s Petrom počítať.

Peter zaprel - a predsa sa stal prvou oporou Cirkvi. Judáš zradil - a odvisol na strome. Peter plakal. Judáš vrátil peniaze. Kde je tajomná hranica, ktorá oddeľuje kajúci žiaľ Petra od zúfaleho žiaľu Judáša?

Na mieste, kde Peter zaprel Pána, neskôr kresťania postavili chrám. Dnes na mieste starej baziliky stojí nový kostol, nazvaný St. Petrus in Gallicantu - Sv. Peter za spevu kohúta. Je vzdialený asi tristo metrov od večeradla a je to asi jediný kostol na svete, ktorý bol postavený na pamiatku hriechu. Alebo na pamiatku kajúcnosti?

„Petrov kostol“ je vlastne chrámom milosrdenstva. Či jestvuje hlbší, vládnejší, láskavejší a účinnejší pohľad milosrdenstva než ten, akým tu pozrel Ježiš na svojho učeníka? Tento pohľad je pre každého z nás veľkou útechou. Akoby nám chcel povedať: Peter, teraz vidíš, aký si, hoci si trúfalo tvrdil, že ma budeš brániť! Si iba slabý človek, a predsa práve za teba, slabého, za všetkých slabých ľudí obetujem svoj život! Pre tvoje slzy ti odpúšťam. A napriek svojej slabosti budeš mojím zástupcom! Budeš silný v mojej láske!

Peter a my

Ako ľahko sa nám posudzuje Petrovo zaprenie! Nevieme pochopiť, ako mohol za zohriatie pri ohnisku zaprieť. A život nás zavedie k nášmu ohnisku. Aj my sa neraz chceme zohriať - pri ohnisku dobrého jedla, bývania, postavenia, peňazí, slávy. A potom ide do tuhého. Príde služka a skúša našu mužnosť či zbabelosť: Aj ty si jeho učeník? A už sa prisaháme. Petrov prípad sa nám zrazu zjavuje v inom svetle. Začneme trpkó plakať. Sami sme sa pokorili. No pokorenie je tiež milosť. Sebavedomie by v nás mohlo prerásť v pýchu. A pýcha je často nielen zaslepenosť, ale úplná slepota. Robí nás neschopnými vidieť veci, aké sú. Ak si človek pýchu neuvedomí, môže sa stať nevyliciteľným. Pokorenie môže byť otras, ktorý nás prebudí. Slabosť nám môže otvoriť oči i srdce, aby sme prestali byť sebaistí. To bol prípad Petra.

Ťažko vylicieť pýchu, kým sa cítime silní a kým všetko ide podľa našich výpočtov. Ak nás niečo pokorí, ak ochorieme, je to príležitosť, aby sme sa spamätali. Prestávame sa preceňovať. Sme skromnejší. Viac ďakujeme a viac prosíme. Sme uvážlivejší. Väčšmi a čistejšie milujeme. Mení sa náš vzťah k Bohu i k Ježišovmu krížu. Pochopíme, že všetko, čo máme, sme dostali. Spoznáваме to znova ako základnú pravdu. A táto pravda je naša sila. Niekedy sa stávajú pre nás pozhnaním i slabosť, ktorých sme sa dopustili. Takýmto pozhnaním môže byť pre nás i choroba alebo prežitie nešťastie. Privádzajú nás k pravým hodnotám života a tým i k Bohu.

Petrova zrada bola v tomto zmysle felix culpa - šťastná vina. „Horko zaplakal...“ To ho znútornilo viac než mnohé predošlé modlitby a uisťovania, ktoré boli príliš sebedomé a zostávali na povrchu.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku